

Feðgarnir Martin og Sakaris á palli saman á Fjarðafestivalinum í 2007

Mynd: Álvur Haraldsen

– Tað er serstakt at uppliva, at tað ein einaferð baksaðist við er vorðið fólkaogn. Tað er stórt og tað er ein viðurkenning

Martin Joensen

– Eg hoyri fyrst og fremst løgini, ikki tekstirnar. Men eg hoyri beinanveg, um talan er um ein vánaligan tekst

Sakaris Joensen

– Tað er eisini mín yndisbólkur, og eg haldi Sakaris hevur tikið Beach Boys til sín, og tað fegnist eg sjálvsagt um, sigur Martin, og leggur afturat, at 1. august fara teir á konsert hjá Beach Boys.

Sakaris er vaksin upp við tónleikinum hjá pápanum.

– Tónleikurin hevur líkasum altíð verið har. Men eg mundi vera á leið 13 ár, tá eg av álvara legði til merkis hvussu kend lögini eru. Tað helt eg vera stuttligt, sigur Sakaris, ið heldur, at pápin skrivur góð lög og sera hugtakandi tekstir.

Sjálvr metir Sakaris seg ikki sum “tekst-persón”.

– Eg hoyri fyrst og fremst løgini, ikki tekstirnar. Men eg hoyri beinanveg, um talan er um ein vánaligan tekst, sigur Sakaris, ið skrivur sínar tekstir á eskum.

– Sakaris skrivur góðar tekstir og eg finni nógv í tekstunum hjá honum, sigur Martin.

Orð og lag

Martin Joensen sigur um sín tónleik, at ofta koma lögini fyrst, ella bæði orð og lag koma um somu tíð.

At hann nú stundum verður biðin at skriva orð til tónleik hjá øðrum, metur hann sum eitt herðaklapp.

– Tað er tó ofta trupult í byrjanini, tá ein fæst við slíkar bílagdar tekstir. Men so gleppur oftani, og tá nøkur ørindi eru komin, so gongur betri. Men tað gerst ikki lættari við árunum, tí ein gerst meira sjálvkritiskur sum árin ganga, sigur Martin Joensen, ið eisini leggur dent á at vera trúgvur móttvegis tónleikslagnum, ið teksturin skal skrivast til.

Samvitskan

At nógvur tónleikur hevur verið í húsinum altíð, eru feðgarnir samdir um. Øll børnini hjá Martini spæla á okkurt ljóðfari.

– Tað hendir seg meira enn so, at onkur byrjar, og so taka onnur undir, antin við gitara, klaveri ella onkrum øðrum ljóðfari, sigur Sakaris.

Feðgarnir báðir leggja eisini lög fyri hvønn annan fyri at fáa eina meting.

– Eg royni ofta at vita, hvat Sakaris ella hini í familjuni halda um ein sang, ið eg fásit við. Og eg fái kvalifiseraðar metingar og tibetur eisini ærligar meiningar, sigur Martin, ið ikki vil vita av, at fólk bara royna at siga at alt er gott, tí tað hoyrist, hvørt tey meina tað ella ikki.

– Tað er stuttligt, tí tað er altíð virksemi heima hjá onkrum. Eg kann vera ávegis til onkra konsert, meðan

babba er ávegis til onkra aðra. Og so ganga báðir og fyrireika seg og gera klárt, júst sum vit gera í hesum døgum, sigur Sakaris.

– Ofta hevur ein ringa samvitsku, um ein t.d. hevur keypt ein gitara, ið var alt ov dýrur. Men tað visir seg, haldi eg, at tað skal ein ikki hava, tí altíð verður útgerðin brúkt av børnunum seinni. Tí ræður um at keypa góða útgerð. T.d. ein góðan gitara, tí annars tímur ongin at spæla á hann. Altíð blívur hetta brúkt í síðsta enda hóast alt, sigur Martin, ið fegnast um, at børnini tónleikaliga taka við.

Fólkaogn og ólavsøka

Meðan prátið spakuliga og leysliga nærkast ólavsøku, sita feðgarnir báðir innast inni og fyrireika seg til G!. Martin er hendan mikudagin ávegis til ungdomsguðstænastu í Gøtu Kirkju í samband við at ársins G! festivalur hendan dagin er um at fara av bakkastokki. Og Sakaris hevur bara tikið ein steðg í venjingunum, tí hann skal framføra á G! við egnum tilfari og saman við Frostfelt.

Talan er av sonnum um feðgar við ferð á.

Martin skrivur áhaldandi nýtt tilfar, og eitt møguligt samstarv millum

faðir og sonn er uppá tal, har Sakaris skal frameiða útgávu við pápanum.

– Tað fer heilt víst at seta dām á, at Sakaris framleiðir, so tað gleði eg meg til og eg eri púra opin fyri tí, sigur Martin, meðan Sakaris skemtandi heldur fyri, at tað verður kanska ein útgáva við Martin Joensen, har elektroniskur tónleikur og pumpandi bassur setir dām á.

Martin skilir skemtiliga tónan, men fangar tó álvaran aftur.

– Eg vildi í grundini fegin hoyrt Sakaris spælt tónleik aukustiskt, tí eg havi uppliva tað, og hann er góður, sigur Martin.

Men tað liggur tó ikki fremst fyri, sambært Sakarisi sjálvum.

– Men kanska okkurt meira fólkatónleikakent kemur frá mínari hond seinni, men ikki enn, staðfestir Sakaris.

Sakaris, ið fyri stuttum gav fløgu út, vil sleppa at royna seg við tilfarinum á fløguni, og ætlar sær á ferð við tónleikinum, helst kring Europa.

Men fyrst stendur ólavsøkan fyri framman, og feðgarnir vænta, at í ár verður tjóðarhátíðin meira ólavsøkukend, enn hon annars hevur verið í mong ár, tí nú býr familjan aftur miðskeiðis í Havnini, eftir fleiri ár í

Hoyvikshaganum upp Millum Gilja.

Og 1. august fara eg og synirnir Atli og Sakaris so av landinum og til konsert hjá Beach Boys, og tað gleða vit okkum til, sigur Martin Joensen.

Men hvussu kennist tað t.d. á ólavsøku at hoyra, at sangir hjá Martini eru felagssangir og eru fólkaogn.

– Tað haldi eg er stórt, og tað er rørandi at uppliva, sigur Sakaris.

– Tað er serstakt at uppliva, at tað ein einaferð baksaðist við er vorðið fólkaogn. Tað er stórt og tað er ein viðurkenning. Eittnú upplivdi eg einaferð á Gøtusandi, at eg fekk ikki sungið, tí fólk sang væl við, at eg hoyrði ikki meg sjálvan. Tá minnst eg at eg hugsaði, at nú eigi eg ikki sangin longur. Tað er ein serlig kensla. Men tað er eisini ein ábyrgd, um ein hugsar um, at tú seinni kann koma at uppliva, at 10.000 fólk syngja tín sang. Tí má sangurin skrivast við dygd í, so ein ikki ilskast, um ein hoyrir hann sum felagssang fleiri ár seinni, hugleiðir Martin Joensen.

Feðgarnir Martin og Sakaris seta aftur ferð á, tí avbjóðingar bíða á ymsum pallum í Gøtu, ólavsøkan skal afturum, innan leiðin gongur út um landoddarnar at hoyra fyrimyndirnar í Beach Boys.

dagfinn@socialurin.fo